

PREFACI

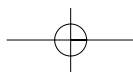
Aquest és un llibre que pot ferir la meva sensibilitat.

El relat cobreix set anys en la vida del nostre fill Lluís Serra Pablo, àlies Llullu. Des del seu naixement fins a la revisió final d'aquestes ratlles. El Lluís va néixer amb una greu encefalopatia que la ciència neurològica encara no ha estat capaç de definir. Set anys després del seu naixement, el diagnòstic és inexistent. La terminologia mèdica no passa d'encefalopatia no filiada, el llenguatge popular se les apanya amb la fórmula, prou entenedora, de paràlisi cerebral i el llenguatge administratiu l'avalua com una discapacitat amb un grau de disminució del 85%. A casa, però, totes aquestes etiquetes compten poc. El Lluís és el nostre segon fill. Té unes necessitats una mica peculiars, però això només significa que estem més pendents de la seva fragilitat. El nostre objectiu és que ni sa germana ni nosaltres deixem de fer mai res del que faríem si no hagués d'anar pel món al 15% de rendiment. No sempre és possible, però la majoria de les vegades es tracta només de fer-ho d'una altra manera.

Tots els episodis que aquí es relaten són rigorosament literals. He buscat una forma narrativa d'explicar l'ambivalent estat emocional que provoca tenir un fill que no progressa adequadament. Un estat sovint exposat als fiblons del dolor, però en què predomina la joia i un cert embadaliment. M'ha semblat que la millor manera de fer-ho era rescatar escenes concretes fixades en la memòria i posar-les en moviment. Records refulgents. Una mica com en el mà-

gic foliscopi que ens ha permès veure córrer el Lluís gràcies a les lleis de l'òptica i al talent del fotògraf Jordi Ribó i del dissenyador Miquel Llach. Però els salts d'imatge que van donar pas al cinema queden, aquí, desposseïts de la seva linealitat perfecta. Amb els anys m'he adonat que conviure amb el Lluís implica prescindir de la noció de progrés. Els temps verbals perden sentit, perquè ahir, avui i demà són i no són el mateix. Moments. Ara i abans. Adesiara. Vés a saber quina és la seva percepció del temps!

Algunes d'aquestes imatges provoquen punts de fuga inevitables en la ment de qualsevol persona, més encara si, com jo, es dedica a escriure ficció. Però aquest llibre no és cap faula. És un relat arrelat al que hem convingut a anomenar realitat. Quan escric històries de ficció no les dato mai. Ho trobo insignificant, i una mica ridícul, que l'autor vulgui fixar el moment exacte de l'escriptura. Per això m'ha sorprès l'avidesa datadora que m'ha envaït en aquesta ocasió. És clar que aquí les dates no pretenen fixar l'escriptura, sinó que en formen part, com en un article de diari. Situen cada episodi del relat en unes coordenades amb minuciositat d'explorador. Sempre m'ha agradat imaginar-me el Lluís com un intrèpid navegant del dic sec. Aquest seria, doncs, el seu quadern de bitàcola. De fet, molts d'aquests episodis estan situats en terres llunyanes. En aquests set anys hem viatjat força. La idea era relacionar de forma inversament proporcional els seus quilograms de pes amb els quilòmetres de distància que recorreríem. Mentre pesés poc pensàvem anar més i més lluny. Així ho hem fet. Abans de l'any ja l'havíem dut a Roma. Després l'hem passejat pertot, de Creta a Escòcia, de la costa atlàntica del Canadà a la pacífica, del cercle polar àrtic fins a les illes Hawaii. No és cap mèrit ni volíem demostrar res. Ja viatjàvem abans que nasqués i probablement també ho farem quan ell ja no hi sigui, si és que el sobrevivim. Res més lògic, doncs, que continuar

viatjant amb ell, malgrat les evidents dificultats de logística que comporta.

Al capdavant, amb les peces d'aquesta bitàcola del dic sec he pretès compondre un mirall. Dorian Gray va vendre l'ànima al diable per poder ser, més que immortal, invariable, mentre els estralls del temps anaven canviant l'aspecte del retrat invisible que havia amagat al soterrani. Aquí el procés s'inverteix. El nostre fill ni és invisible ni tampoc el retrat de ningú, per bé que s'assembla als seus pares i a la seva germana. Ell i els que són com ell actuen de miralls. Tots els que ens hi mirem una mica a fons envellim d'una manera diferent. Si Dorian Gray hagués conegut un llullu no s'hauria conformat mai de la vida amb la invariabilitat dels presumptes immortals. Hauria après a mirar en comptes de voler ser mirat. A envellir. Molt probablement no hauria volgut ser retratat, sinó retrat.

